

Arrest

nr. 154 617 van 15 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Berkane op (...) 1985.

Verzoekster diende op 11 februari 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve Vereenvoudiging besliste op 5 maart 2015 de aanvraag van 11 februari 2015 onontvankelijk te

verklaren. Dit is de thans bestreden beslissing, welke aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 25 maart 2015:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.02.2015 werd ingediend door :

D. D.

nationaliteit: Marokko

geboren te Berkane op (...)1985

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: Symmetrische Artritis) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds verschillende jaren in België, Nederlands spreekt, haar sociaal netwerk in België bevindt, een ruime vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Tevens besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve Vereenvoudiging op 5 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing werd door verzoekster een vordering tot schorsing en annulatieberoep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De procedure is gekend onder het rolnummer RvV 170 949.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de volgende schendingen op:

"Enig Middel : Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 3 en 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM): De verzoekende partij wenst tegen de bestreden beslissing beroep aan te tekenen, nu zij niet akkoord kan gaan met de gegeven motivering. Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29/07/1991 legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze in feite en in rechte te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte niet heeft gemotiveerd waarom met elk van de opgeworpen elementen geen rekening wordt gehouden. De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule die op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dat de vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit haar verblijfplaats in België. Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Staatssecretaris louter discretionair is. Deze heeft echter de redelijk als grens.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69). De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp verwijst naar de interpretatie van 'buitengewone omstandigheden' : "Inzake de vaststelling van een 'prangende humanitaire situatie' geldt als uitgangspunt dat de weigering om de vreemdeling een verblijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State. " (Parl. St. Doc. 51 - 2478/008 p. 10) De Raad van State omschrijft 'buitengewone omstandigheden' als "omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst" (Parl. St. Doc. 51-2478/008 p. 11). De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende: "Verzoekster verblijft reeds sedert een 6-tal jaar in België. Om de bijzondere omstandigheden aan te tonen, verwijst zij naar de documenten die zij in bijlage heeft toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoekster verwijst naar de brief van dokter L. B. van 11/12/2014 en de medische documenten in bijlage. De dokter in reumatologie verklaart: "Ondergetekende, doctor in de reumatologie, verklaart dat D. D. een ernstige reumatische aandoening heeft, namelijk erosieve reumatoïde artritis waarvoor antireumatica noodzakelijk zijn. Op dit ogenblik wordt ze behandeld met Methotrexate en corticoïden, echter vooralsnog onvoldoende effect. Vermoedelijk zal patiënte ook anti-TNF therapie moeten krijgen om haar ziekteproces te kunnen onderdrukken. Indien het ziekteproces niet voldoende onder controle is kan deze patiënte uiteindelijk niet voor haar ADL instaan en belangrijke bewegingsbeperkingen krijgen. Biologische therapieën zoals anti- INF therapie zou dit ziekteproces wel kunnen intomen. Deze laatste behandelingen zijn niet te krijgen in ontwikkelingslanden zoals in Marokko. Daarom is het mijns inziens van medische noodzaak dat deze patiënte ook haar juiste medicatie krijgt in dit land. " "Deze 29-jarige patiënte heeft een belangrijke actieve inflammatoire ziekte. Beeld van symmetrische artritis met reeds erosieve afwijkingen ter hoogte van de MTP's. Aldus heeft uw patiënte een belangrijke klinische actieve ziekte waarvoor onmiddellijke start met Ledertrexate 15 mgper os noodzakelijk is. in afwachting van deze therapie moet

de Medrol gecontinueerd worden aan 8 mg per dag met botprotectie zoals Steovit D3, Verder zou uw patiënte in principe in aanmerkingen komen voor het opstarten van biologicals zoals anti- TNF therapie. In overleg met dr. B. zou dit medisch wel kunnen en mogen, echter patiënte heeft geen mutualiteit waardoor deze medicatie niet kan opgestart worden. Patiënte is duidelijk beperkt in haar zelfredzaamheid, indien geen adequate therapie zal dit alleen maar verder verminderen. Graag controle labo om de 3 weken gezien het opstarten van Ledertrexate (nierfunctie, CRP en cytologie). Een vervolgspraak wordt gemaakt over een 8-tal weken. ADL zal ze niet meer kunnen doen. Haar eigen ADL is nu al beperkt en zal mogelijks in de nabije toekomst ook niet meer mogelijk zijn " Deze behandeling moet worden voortgezet om voldoende effect te hebben. Verzoekster kan deze behandeling niet voortzetten in Marokko. Verschillende kennissen en vrienden getuigen dat zij een ruim sociaal netwerk heeft in België en dat zij zich heeft geïntegreerd. Verzoekster doet de nodige inspanningen om zich te integreren en spreekt goed Nederlands. Verzoekster is verder werkbereid. Sedert 6 jaar is België voor verzoekster het centrum van het affectieve en sociale leven aangezien haar familieleden en vrienden in België wonen, met de Belgische nationaliteit of met een geldige verblijfsvergunning. Er is in casu zeker sprake van een duurzaam, lokale verankering in België. Verzoekster heeft dan ook bijzondere banden met België. Een verwijdering van het grondgebied van verzoekster zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoekster dat zij in België heeft uitgebouwd. Gelet op de medische problemen van verzoekster zou een verwijdering het onmogelijk maken om verder behandeld te worden voor haar gezondheidsproblemen. Dit zou ook een schending uitmaken van het artikel 3 EVRM. " Verzoekster meent dat de verregaande integratie van verzoekster wel degelijk in aanmerking moest worden genomen om in combinatie met alle overige elementen te besluiten dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag in België in te dienen. Sinds vele jaren is België voor verzoekster het centrum van haar affectieve en sociale leven.

Er is sprake van een duurzaam, lokale verankering van verzoekster in België. Verzoekster heeft dan ook bijzondere banden met België. Een verwijdering van het grondgebied van verzoekster zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoekster dat zij in België heeft uitgebouwd. Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoekster kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar haar thuisland. Het feit dat verzoekster reeds jaren een sterke band heeft met België, en verblijft op het Belgische grondgebied, verantwoordt het klaarblijkelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij zou lijden indien zij van het grondgebied zou worden verwijderd. Artikel 8 EVRM waarborgt eveneens het privéleven van verzoekster. Zij verblijft reeds lange tijd in België, en heeft zich volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving. Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoekster kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar haar thuisland om aldaar een aanvraag in te dienen. Artikel 9bis bepaalt: "§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. "

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk onredelijk handelt door te stellen dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden en zij schendt hierdoor voormelde bepaling. In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de toekenning van een regularisatie. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens. De Dienst Vreemdelingenzaken schendde dan ook het artikel 9bis door een beslissing te nemen van niet-ontvankelijkheid van het verzoek 9bis vreemdelingenwet die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan. Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Verzoekster heeft bijzondere omstandigheden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat er geen bijzondere omstandigheden zijn aangetoond. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geen rekening houdt met de elementen van integratie van verzoekster en met haar ernstige medische problemen die werden opgeworpen voor de beoordeling van bijzondere omstandigheden. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen. Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van

haar situatie. Zo heeft zij ten onrechte geen rekening gehouden met volgende omstandigheden: de duur van het verblijf en de integratie van betrokkene; haar ruime sociale netwerk; haar medische problemen waarvoor in het land van herkomst geen gepaste medicatie is. Het is niet omdat de elementen van integratie tevens in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van het gegrondheid dat zij niet in aanmerking kunnen worden genomen als een bijzondere omstandigheid. Eenvoudigweg vaststellen dat deze geen bijzondere omstandigheid kunnen uitmaken omdat deze tevens bij de gegrondheid kunnen worden beoordeeld, is geen zorgvuldige behandeling van haar regularisatieverzoek. Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Dat tevens de artikelen 3 en 8 EVRM werden geschonden door de bestreden beslissing. Artikel 8 EVRM "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar ruime vrienden- en kennissenkring. Indien verzoekster gedwongen wordt het land te verlaten, verliest zij haar bestaande sociale netwerk en dient zij haar leven terug op te bouwen in een voor haar ondertussen vreemd land. Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Verzoekster woont reeds jaren in België. Zij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Zij spreekt de Nederlandse taal en deelt de Belgische normen en waarden. Zij heeft niets meer verloren in haar thuisland. Zij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekster. Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen:

- De ernst van de moeilijkheden die verzoekster zou ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen wordt: deze zijn zeer groot;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België en quasi geen band met Marokko;
- Het feit dat verzoekster een blanco strafregister heeft;

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM staat vast. Het gaat hier om een absoluut verbod. Het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met het feit dat verzoekster dermate verknocht is met België, en ernstige medische problemen heeft, maakt in feite een onmenselijke behandeling uit. Het is de verplichting van de Dienst Vreemdelingenzaken om dit gegeven te onderzoeken (EHRM 4 december 2008, Y. y. Rusland, § 77). Er moet in het kader van artikel 3 EVRM rekening worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). De Dienst Vreemdelingenzaken wenst verzoekster terug te laten keren naar een land waar zij totaal niets meer verloren is, en waardoor zij haar behandeling zal moeten stoppen, hetgeen in casu een schending is van voormelde bepaling.

Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de formele en materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, alsook artikel 3 en 8 EVRM schendt. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht. Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;*
- Zorgvuldigheidsbeginsel;*
- Redelijkheidsbeginsel;*
- Artikel 3 en 8 EVRM;*

Verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging ten onrechte niet zou hebben gemotiveerd waarom met de opgeworpen elementen geen rekening zou zijn gehouden. Verzoekende partij voert een schending aan van artikel 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet. Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verweerder evenwel vast dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr.Rv.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. Rv.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Waar de verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt. Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met name dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. "als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd " (R.V.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. In de aanvraag heeft verzoekende partij trouwens zelf het onderscheid gemaakt tussen elementen die de buitengewone omstandigheden en aldus de ontvankelijkheidsfase betreffen en elementen die de gegrondheidsfase van het te voeren onderzoek betreffen. Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. De bestreden beslissing luidt als volgt: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: Symmetrische Artritis) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 71 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het K8 van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 596 te 1000 Brussel. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie, De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verlichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone Sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan dein België van kracht zijnde wetgeving. De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds verschillende jaren in België, Nederlands spreekt, haar sociaal netwerk in België bevindt, een ruime vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9december 2009, nr. 198769). Zij kunnen

het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. " (eigen vetschrift en onderlijning) Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Verzoekende partij kan hierbij niet dienstig voorhouden dat er niet zou gemotiveerd waarom met elk van de opgeworpen elementen geen rekening werd gehouden. Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 6 De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat zij meent dat er toch sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij herhaalt vervolgens in haar verzoekschrift de elementen die zij reeds opwierp in haar aanvraag. In eerste instantie meent de verzoekende partij zich hierbij te kunnen beroepen op de elementen van integratie. Ter ondersteuning verwijst zij naar haar affectieve en sociale leven. Er zou sprake zijn van een duurzaam, lokale verankering. Verweerder benadrukt dat voornoemde integratie-elementen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Verzoekende partij maakte trouwens in haar aanvraag zelf het onderscheid tussen de onontvankelijkheidsfase en het onderzoek naar de grond van de zaak, waarbij zij de verscheidene verklaringen vermeldde onder de tweede titel. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. Verweerder verwijst dienaangaande naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat: "Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. " (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012) "2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu hem discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). " (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012) "De verzoekende partij wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken. " (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. " (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009) "In zoverre de verzoekende partij met de „ integratie " ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de

verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij. " (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009) De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Verweerder laat nog gelden dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, nu zij al meerdere jaren illegaal in het Rijk verblijft. Verzoekende partij wist bijgevolg dat haar verblijfssituatie uiterst precair was, zodoende dat zij zich niet kan beroepen op de ingeroepen elementen van integratie. De beschouwingen van de verzoekende partij, als zouden de elementen van integratie een buitengewone omstandigheid uitmaken, kunnen bijgevolg niet worden aangenomen. Voorts kan de verzoekende partij ook niet dienstig verwijzen naar de reeds in de aanvraag opgeworpen medische elementen. De verweerder wijst erop dat de aanvragen o.g.v. art. 9bis enerzijds en art. 9ter anderzijds en de hierop volgende beslissingen van elkaar dienen te worden onderscheiden. Zulk onderscheid wordt ook uitdrukkelijk bij wet voorzien. Artikel 9bis §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt immers:

"§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...) 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. " (onderlijning toegevoegd)

De wet voorziet aldus uitdrukkelijk dat de elementen die werden aangevoerd in het kader van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag o.g.v. art. 9bis. De beschouwingen van verzoekende partij falen aldus in rechte, nu het de gemachtigde van de Staatssecretaris zelfs niet was toegestaan - anders zou deze een met de wet strijdige beslissing nemen - om de elementen van de aanvraag art. 9ter als buitengewone omstandigheden te aanvaarden bij de beoordeling van de aanvraag o.g.v. art. 9bis. De bestreden beslissing wordt dienomtrent ook gemotiveerd en er wordt duidelijk gewezen op het onderscheid dat tussen beide aanvragen dient te worden gemaakt. Het staat de verzoekende partij ten andere vrij om een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij dit alvast heeft nagelaten. De beschouwingen van verzoekende partij kunnen dan ook niet worden aangenomen. Verzoekende partij herhaalt in een volgend onderdeel van het enig middel dat de elementen van integratie een buitengewone omstandigheid uitmaken. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging zou ten onrechte geen rekening gehouden hebben met de volgende elementen: duur van het verblijf en de integratie van de verzoekende partij; ruime sociale netwerk; haar medische problemen. Verweerder herhaalt dat uit de motivering van de in casu bestreden beslissing afdoende blijkt dat met alle elementen die door de verzoekende partij in de initiële aanvraag werden opgeworpen, rekening werd gehouden.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk met welk element geen rekening zou zijn gehouden. Verzoekende partij blijft ter zake vaag. Terwijl supra reeds uitvoerig werd uiteengezet om welke redenen de medische elementen alsook de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Tot slot meent de verzoekende partij dat de in casu bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 en 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. " De verzoekende partij dient voorts in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM. "Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling

met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. " (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010) "Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013) De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift niet waaruit het familieleven waarop zij zich vaag en summier beroept, zou bestaan; zij verwijst enkel naar haar privéleven (sociaal netwerk, grote vriendenkring, ...). Zodoende toont verzoekende partij niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Terwijl deze vage verwijzingen op zich niet volstaan opdat verzoekende partij zou aantonen dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Verweerder wijst dienaangaande naar volgende rechtspraak: "In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven. " (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013) "Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012) "Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.V.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615). " (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008) "Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004). " (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010) Tevens dient er andermaal op te worden gewezen dat verzoekende partij haar voorgehouden privéleven heeft opgebouwd tijdens haar illegaal verblijf in België; immers verblijft zij reeds geruime tijd illegaal in het rijk. "Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden. Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstige evolutie werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali Verenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi t. Verenigd Koninkrijk). Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders" (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd). Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de

'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). "Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011) In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij gaat hier zelfs niet op in. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen. Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hii geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Zie ook: "Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014) Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar vrienden wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007). De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. In antwoord op de door verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148). In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij enkel verwijst naar haar verknochtheid met België en zelfs geen begin van bewijs aanbrengt dat zou kunnen wijzen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Bovendien volstaat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...). Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot bevel om het

grondgebied te verlaten diende te worden genomen. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.3.3. In haar aanvraag van 11 februari 201 haalde verzoekster volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van hun aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- Verzoekster stelt reeds sedert een zestal jaar in België te verblijven.
- Om de bijzondere omstandigheden aan te tonen, verwijst zij naar de documenten die zij in bijlage heeft toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoekster verwijst naar de brief van dokter L. B. van 11/12/2014 en de medische documenten in bijlage. De dokter in reumatologie verklaart:

"Ondergetekende, doctor in de reumatologie, verklaart dat D. D. een ernstige reumatische aandoening heeft, namelijk erosieve reumatoïde artritis waarvoor antireumatica noodzakelijk zijn. Op dit ogenblik wordt ze behandeld met Methotrexate en corticoiden, echter vooralsnog onvoldoende effect. Vermoedelijk zal patiënte ook anti-TNF therapie moeten krijgen om haar ziekteproces te kunnen onderdrukken. Indien het ziekteproces niet voldoende onder controle is kan deze patiënte uiteindelijk niet voor haar ADL instaan en belangrijke bewegingsbeperkingen krijgen. Biologische therapieën zoals anti- TNF therapie zou dit ziekteproces wel kunnen intomen. Deze laatste behandelingen zijn niet te krijgen in ontwikkelingslanden zoals in Marokko. Daarom is het mijns inziens van medische noodzaak dat deze patiënte ook haar juiste medicatie krijgt in dit land."

"Deze 29-jarige patiënte heeft een belangrijke actieve inflammatoire ziekte. Beeld van symmetrische artritis met reeds erosieve afwijkingen ter hoogte van de MTP's. Aldus heeft uw patiënte een belangrijke klinische actieve ziekte waarvoor onmiddellijke start met Ledertrexate 15 mgper os noodzakelijk is. In afwachting van deze therapie moet de Medrol gecontinueerd worden aan 8 mg per dag met botprotectie zoals Steovit D3, Verder zou uw patiënte in principe in aanmerkingen komen voor het opstarten van biologicals zoals anti- TNF therapie. In overleg met dr. B. zou dit medisch wel kunnen en mogen, echter patiënte heeft geen mutualiteit waardoor deze medicatie niet kan opgestart worden. Patiënte is duidelijk beperkt in haar zelfredzaamheid, indien geen adequate therapie zal dit alleen maar verder verminderen. Graag controle labo om de 3 weken gezien het opstarten van Ledertrexate (nierfunctie, CRP en cytologie). Een vervolgspraak wordt gemaakt over een 8-tal weken. ADL zal ze niet meer kunnen doen. Haar eigen ADL is nu al beperkt en zal mogelijks in de nabije toekomst ook niet meer mogelijk zijn"

- Verzoekster stelt dat deze behandeling moet worden voortgezet om voldoende effect te hebben. Verzoekster kan deze behandeling niet voortzetten in Marokko.
- Verzoekster meent dat verschillende kennissen en vrienden kunnen getuigen dat zij een ruim sociaal netwerk heeft in België en dat zij zich heeft geïntegreerd. Verzoekster stelt dat zij de nodige inspanningen doet om zich te integreren en goed Nederlands spreekt. Verzoekster is werkbereid. Sedert

6 jaar is België voor verzoekster het centrum van het affectieve en sociale leven aangezien haar familieleden en vrienden in België wonen, met de Belgische nationaliteit of met een geldige verblijfsvergunning. Er is *in casu* zeker sprake van een duurzame, lokale verankering in België. Verzoekster heeft dan ook bijzondere banden met België.

- Verzoekster betoogt dat een verwijdering van het grondgebied een schending zou kunnen uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoekster dat zij in België heeft uitgebouwd. Gelet op de medische problemen van verzoekster zou een verwijdering het onmogelijk maken om verder behandeld te worden voor haar gezondheidsproblemen. Dit zou ook een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.3.4. Verzoekster voert aan dat de bovenvermelde elementen alleen al een onmogelijkheid of minstens een bijzondere moeilijkheid vormen om terug te keren naar haar land van herkomst en aldaar haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen.

Verzoekster haalt haar verblijf in het Rijk aan, evenals haar medische problemen en de noodzaak hier verder behandeld te worden. Verzoekster brengt aan dat zij het centrum van haar belangen momenteel in België heeft. Zij stelt een ruim sociaal netwerk in België te hebben en geïntegreerd en werkbereid is. Verzoekster meent familieleden en vrienden in België te hebben, met de Belgische nationaliteit of met een geldige verblijfsvergunning. Zij besluit dat zij een duurzame, lokale verankering in België kent. Gelet op de medische problemen van verzoekster zou een verwijdering het onmogelijk maken om verder behandeld te worden voor haar gezondheidsproblemen. Gelet op de hier aanwezige familieleden en verzoeksters medische behandeling zou een verplichte verwijdering uit het Rijk een schending uitmaken van respectievelijk artikel 8 en artikel 3 van het EVRM.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze elementen uit het middel, in die zin louter een herhaling betreffen van hetgeen reeds in de aanvraag was aangevoerd.

2.3.5. Over de elementen inzake de medische problematiek en bijhorende behandeling van verzoekster, die ook reeds in de aanvraag werden aangevoerd, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: Symmetrische Artritis) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel”.

Er dient te worden vastgesteld dat uit de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en anderzijds aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Verzoekster kan dan ook niet verwachten dat zij, indien zij in haar aanvraag die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet argumenten in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet inroept, in de beslissing die genomen wordt aangaande haar regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ook een inhoudelijke beoordeling vermag terug te vinden van de argumenten die zij aanbracht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De medische rapporten aangaande de symmetrische artritis van Dr. L.B. zijn immers gedetailleerde verslagen dewelke een beoordeling in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingen vereisen. Verzoekster vroeg evenwel in haar aanvraag een beoordeling aangaande dit medisch element als buitengewone omstandigheid waarom zij de aanvraag niet in haar land van herkomst kan indienen. De gemachtigde heeft binnen de bevoegdheid die hem wettelijk toekomt, evenwel geoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt.

De Raad wijst er op dat de gemachtigde aangaande de medische problematiek van verzoekster als volgt motiveert: *“De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven”*. Hieruit blijkt dat de gemachtigde de ingeroepen medische elementen wel degelijk heeft onderzocht doch niet heeft weerhouden als buitengewone omstandigheid om de aangegeven reden. Het steunt bijgevolg niet op een foutieve feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van verzoekster buiten de context vallen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.3.6. Over de elementen inzake verzoeksters integratie en verblijf in België, die ook reeds in de aanvraag werden aangevoerd, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds verschillende jaren in België, Nederlands spreekt, haar sociaal netwerk in België bevindt, een ruime vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Waar verzoekster louter de elementen uit haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhaalt zonder in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, die hierop een antwoord bieden, en blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Verder betoogt verzoekster in haar verzoekschrift: *“De Dienst Vreemdelingenzaken schendde dan ook het artikel 9bis door een beslissing te nemen van niet-ontvankelijkheid van het verzoek 9bis vreemdelingenwet die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan. Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Verzoekster heeft bijzondere omstandigheden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat er geen bijzondere omstandigheden zijn aangetoond. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geen rekening houdt met de elementen van integratie van verzoekster en met haar ernstige medische problemen die werden opgeworpen voor de beoordeling van bijzondere omstandigheden. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen”*.

Met deze kritiek toont verzoekster echter niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster beperkt zich immers tot het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing, het opwerpen van loutere beweringen zonder deze enigszins te staven en het gedeeltelijk herhalen de elementen uit de aanvraag en tracht zodoende de Raad uit te nodigen tot een opportuniteitsbeoordeling die zoals gesteld niet tot zijn bevoegdheid behoort. Dit is echter geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing zoals al werd aangegeven.

Waar verzoekster aangeeft in haar verzoekschrift dat zij niet kan begrijpen of afleiden uit de bestreden beslissing waarom precies *in casu* haar integratie geen buitengewone omstandigheid vormt, wordt opgemerkt dat de hierboven weergegeven motieven in de bestreden beslissing in dit verband, in overeenstemming zijn met de hierboven geciteerde tekst van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, die voorschrijven dat de aanvraag enkel in België kan worden ingediend indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend bij de

diplomatieke post in het buitenland. Tevens is de omstandigheid dat er nog niet diende ingegaan te worden op de elementen ten gronde in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoekster de mening zou toegedaan zijn dat de door haar aangevoerde elementen wel degelijk een machtiging tot verblijf rechtvaardigen, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag.

Tevens wordt er op gewezen dat verzoekster niet verduidelijkt in welk opzicht de elementen van integratie haar zouden verhinderen om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Met deze kritiek toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van haar aanvraag heeft plaatsgevonden of dat het bestuur de feitelijke elementen uit de aanvraag niet correct heeft gekwalificeerd. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

Waar verzoekster betoogt dat *"tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van haar situatie. Zo heeft zij ten onrechte geen rekening gehouden met volgende omstandigheden: de duur van het verblijf en de integratie van betrokkene; haar ruime sociale netwerk; haar medische problemen waarvoor in het land van herkomst geen gepaste medicatie is"*, blijft zij evenwel in gebreke aan te duiden op welke wijze precies de gemachtigde dan geen rekening zou gehouden hebben met deze elementen of deze onzorgvuldig zou hebben onderzocht. Niet in het minst omdat de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk de aangehaalde elementen overweegt, doch niet weerhoudt.

2.3.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.9. Wat betreft de opgeworpen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing die aangevochten wordt in onderhavig beroep geen verwijderingsmaatregel omvat en geen wijziging aanbrengt in de verblijfsstatus van verzoekster.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging besliste evenwel op 5 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze voormelde beslissing werd door verzoekster een vordering tot schorsing en annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De procedure is gekend onder het rolnummer RvV 170 949. Daar dit een verwijderingsmaatregel betreft, kan een middel gebaseerd op de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM in die zaak dienstig zijn.

De Raad kan evenwel summier stellen dat de schending van artikel 3 van het EVRM hier niet aan de orde is, daar verzoekster geen elementen bijbrengt waaruit een nakende schending van artikel 3 van het EVRM kan afgeleid worden. Zoals de gemachtigde overigens reeds in de motivering van de bestreden beslissing stelde, zal de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM immers slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl *in casu* het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Uit de voorgelegde documenten kan niet worden afgeleid dat verzoekster het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM door tijdelijk naar haar land terug te keren om de aanvraag aldaar in te dienen volgens de geijkte weg. Het medisch attest stelt bijvoorbeeld niet dat verzoekster niet tijdelijk kan reizen naar Marokko. De loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

2.3.10. Wat betreft de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM kan summier worden opgemerkt dat waar verzoekster stelt dat zij *“familieleden en vrienden heeft met de Belgische nationaliteit of met een legaal verblijfsrecht in het Rijk”*, dit loutere beweringen blijven daar zij geen stukken of documenten bijbrengt die dit staven of ondersteunen.

De gemachtigde motiveerde daaromtrent eveneens reeds terecht in de bestreden beslissing van 5 maart 2015, dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Daarenboven toont verzoekster niet aan een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te onderhouden in het Rijk. Evenmin zet zij met concrete gegevens uiteen waaruit precies haar privéleven in België bestaat. Ook wat betreft het aangehaalde argument dat verzoekster nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Een schending van artikel 3 of artikel 8 van het EVRM ligt hier dan ook niet voor.

Het enig middel, gericht tegen de beslissing van 5 maart 2015 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET